

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ
ДЮНЕРИ

chitanka.info

Един червен микробус профуча с бясна скорост по широкия булевард, оставяйки след себе си облак уличен прах и няколко пожълтели листа, танцуващи влюбено около него. Възрастната дама, която вървеше по тротоара в този момент, задържа с усилие широкополата си старомодна шапка, за да не хвъркне, подгонена от вятъра, от главата и. Спря се за миг и се обърна назад, изпращайки с поглед нетърпеливия шофьор и колата му. После промърмори нещо под носа си и отново пое по пътя си, дърпайки с премерено усилие и достойнство своята карирана пазарска чанта на колелца.

Есенното слънце вече се канеше даде всичко от себе си на този прозаичен ранен следобед, за да задържи още малко жива илюзията на хората за лятото. Лъчите му докосваха внимателно мръсните прозорци на близкия ресторант за дюнери. А оттам се носеше онази така характерна миризма на печено месо, пържени картофи, бял сос и бог знае още какво, която не може да се сбърка с нищо друго. Заедно с нея отвътре се чуваха един след друг денс хитове от 90-те години на миналия век, навяващи носталгия за едно друго време и един друг свят.

Останал за минути без работа, продавачът на дюнери гледаше с интерес след младата жена, пресичаща неправилно улицата. И великодушно и прости този малък грях заради късата и пола и чаровната и усмивка. Избърса с ръкав запотеното си лице, припявайки си „What is love?“ на Хадауей. Нагледа грил машината, на която няколко пилета се въртяха като осъдени на мъчения от Испанската инквизиция. След това провери мазнината във фритюрника.

Точно преди да си открадне още няколко минути работно време и да позяпа навън, облакът на прозореца, към него се зададоха двама малчугани. По-смелият от тях, облечен в тениска на

„Ливърпул“, леко се надигна на пръсти и му подаде една касова бележка с думите:

— Една двойка!

Продавачът пое бележката за платени два малки дюнера и се зае с тяхното окомплектоване. Всеки път правеше това с такова внимание и сръчност, сякаш приготвяше багажа на собствените си деца за летен лагер.

Докато загъваше първия дюнер с бяла оризова хартия, се загледа в нетърпеливите лица на момчетата.

— В кой клас сте? — попита продавачът.

По-смелият отговори с гордост, сочейки с глава приятеля си:

— Той е в пети, а аз съм в шести.

Петокласникът, който стискаше в ръце футболна топка, виновно извърна глава настрана, спирайки погледа си върху панираните пилешки хапки и фалафелите на витрината, и бързо преглътна.

— Ха! Я виж ти! — възкликна продавачът. — И синът ми е в шести клас.

Двамата малки клиенти не показаха особен интерес към тази очевидно важна подробност, но шестокласникът подхвърли от уважение:

— Ами той къде е?

Продавачът му подаде единия готов дюнер и отговори замислено:

— Остана да живее при майка си.

Момчетата не казаха нищо, изчаквайки втория дюнер.

Една хлъзгава мисъл се изгъркала отнякъде в ума на продавача и като топка за боулинг събори кеглите на чувството му за вина и усещането за пропилян живот и брак от типа „Титаник“. Спомни си, че е негов ред да прекара уикенда със сина си. Беше решил да го заведе на мач и най-накрая да го научи да свири с пръсти в уста. Щяха да похапнат торта в кварталната сладкарница, а след това да му купи онова колело с големите гуми, което му беше обещал още преди проклетата карантина.

— Ето — заповядай! — каза продавачът, отърсвайки се от мислите си, и поднесе втория дюнер на своите нетърпеливи клиенти.

По-големият малчуган пое жадуваното вързопче, увито в оризова хартия, и двамата с приятеля му, който имаше вече бели мустаци от коса, бързо се отдалечиха.

— Ей! — викна след тях продавачът. — И да учите!

После взе големия нож и се зае да остърга още малко от набученото на шиш месо за следващата поръчка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.